

דעם רבינ'ס אשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"א
מבן מלך וכן שפחה
שנתחלפו (3)
גליון 121

שבת שלום, קוראים יקרים!

בהמשך המעשה השבוע, אנו רואים שכל התחלת הישועה של בן המלך האמתי, הייתה מהתבודדות אחת! אפשר ללמד מזה מעט, טפה מן הים לפי הבנתנו, עד כמה גדול כחה של שעה התבודדות. אם זוכים והלב מתעורר, זה יכול לשנות את כל מהלך חייו של האדם מהקצה אל הקצה.

"בתוך כך נעשה לילה ודבר פזה עדין לא עבר עליו, שיצטרף ללון יחידי בלילה בתוך עבי היער פזה" גם כאן מרמז לנו רבנו ז"ל על עצת ההתבודדות, אך כבר יש כאן עלית מדרגה - להתבודד בלילה לבדו ביער. כמו שרבנו מלמד אותנו שעקר ההתבודדות הוא בלילה, בעת שהעולם פנוי מטרדת העולם הזה... "וגם צריכין שיהיה ההתבודדות במקום מיחד, דהיינו חוץ מהעיר בדרך יחידי, במקום שאין הולכים שם בני אדם". (לקו"מ נ"ב) כדי לבטל גשמיותו, את המדות הרעות שהתרגל בהם כשחשב בטעות שהוא בן שפחה, צריך להתבודד בלילה. שם ביער לבד, רחוק מן הישוב, נמאסים כל התאוות שנפול בהם מרב יאוש, ומתחיל להתעורר רצון וגעגוע למי שאני באמת...

ולמרות כל זאת "בבקר הסתפל, וראה והנה הבהמות עומדים סמוכים אצלו!" אחרי הלילה ביער, כשכבר זכה לקים הנעור בלילה, ובאמת מרגיש התעוררות והתעלות גדולה, אחר כך מגיע הבקר, והוא שוב חוזר לישוב, לביתו, ללמודו, או לפרנסתו, ואז הוא רואה שהבהמות סמוכים אצלו... הפל אותו הדבר... כל הבהמיות שלו, שאלו התאוות וההרגלים הלא טובים חוזרים אליו בחזרה. שוב הוא פועס, שוב הוא מתבטל, אוי וויי, מה קורה כאן? כל עבודת הלילה הייתה לריק?! יהודי שואל את עצמו, איך זה יכול להיות שבלילה הרגשתי כל כך את מציאות ה', אין עוד מלבדו, ומלא כל הארץ

כבודו, ומיד בהגיע הבקר, אני שוב רודף ומתיגע אחרי הפרנסה? מי אני - בן מלך או בן שפחה?

אלא שקאן במעשה מרמז לנו רבנו ז"ל נקדה חשוכה מאד. לא להבהל אם אנו רואים שלא התקדמנו ביראת ה', שלא השתנינו באמת כמו שרצינו, כי אנו רואים שעל ידי שכן המלך רדף אחרי הבהמות, הוא נכנס כל פעם עוד יותר לעמק היער עד שמצא את הבן שפחה האמתי, וגם מצא את איש היער שזה מרמז על הצדיק אמתי. שאמר לו: "חלל לך לרדף אחרי העונות! כי אין זה בהמות כלל, רק העונות שלך הם מולכים אותך"... נמצא שזו הדרך העולה אל בית ה', זו לא טעות, או בעיית אישיות קשה... אלא כך זה עובד! בהתחלה עד שזוכים לתשובה אמיתית, ולהתקדש פראוי, עדין חוזרים שוב ושוב לאותם קטניות ורצונות בהמיים ונמוכים. רק מי שלא נבהל, וזוכר את "הכלל והעקר - שלא יתפחד כלל" ומאמין בתמימות "כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתך מאד", (ליקו"מ מ"ח) יזכה למצא את גדלתו האמתית, כי ה' אוהב ורוצה מאד בעבודתנו, למרות כל הנפילות והבלבולים, כי מי כמוהו יודע יצרנו, וכל מעברינו.

ברבות הימים יבוא הרגע שיתעוררו רחמי ה' עלינו, בו יאסף ה' יתברך את כל ההתגבריות שלנו, את כל החלטות להרים את עצמנו מהיאוש, לקום מתוך השבר ולהתחיל מהתחלה, כמו שרבנו ז"ל מחזק אותנו: "ודע, שכל התנועות וההעמקות, שאתה נתק ונעתק בכל פעם איזה מעט מן גשמיות לעבודתו יתברך, כלם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים ובאים לעזרתך בעת הצרה" (ליקו"מ מ"ח) כל מה שעובר עליך הוא חלק מהדרך שלך להתגלות, ומי שיחזיק את עצמו, ולא יתאש, יזכה לבסוף לראות בישועת ה', אשרי לו.

בבקר הסתפל...

וירד מן האילן והלך לתפסם,

בתוך כך נעשה לילה... ונתישב בדעתו,

ועלה על איזה אילן...

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י"א מן מלך ובן שפחה שנתחלפו (3) שפחה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

היתה חוכא גדולה מאד מאד, עד שהיה האילן מזדעזע ומתנענע מן הקול. והוא נתבהל ונתפחד מאד מאד מזה. ואמר לו השני: (הינו זה האדם שמצא שם על האילן ששכב שם מקדם) שוב אין אני מתפחד כלל מזה. כי כבר אני לן כאן זה כמה לילות, ובכל לילה סמוך אל היום נשמע קול החוכא הזה, עד שכל האילנות רועשים ומזדעזעים. ונתבהל מאד ואמר לחברו: הדבר נראה שזהו מקום הידועים. כי בשוב לא נשמע קול חוכא כזה. כי מי שמע קול חוכא על כל העולם?

ואחריכך נעשה תכף יום. והסתכלו, ויראו והנה הבהמות של זה עומדים, וגם הסוס של זה עומד. וירדו, והתחילו לרדף. זה אחר הבהמות, וזה אחר הסוס. והבהמות היו בורחים להלן יותר, והוא רודף וכו' כנ"ל. וכן השני רדף אחר הסוס והסוס בורח, עד שנתרחקו ונתעו זה מזה.

בתוך כך מצא שק עם לחם. וזה חשוב בודאי מאד מאד במדבר. ולקח השיק על כתפו, והלך אחרי הבהמות.

בתוך כך פגע באדם אחד ונתבהל מתחלה. אך אף-על-פי כן היה לו לנחמה קצת, מאחר שמצא פאן אדם. ושאל אותו האדם: "איך באת לכאן?" חזר הוא ושאל את האדם הזה: "איך באת אהך לכאן?" השיב לו: "אני, אבותי ואבות אבותי נתגדלו כאן. אך אהך, איך באת לכאן, כי לכאן לא יבוא כלל שום אדם מן הישוב."

ונתבהל, כי הבין שאין זה אדם כלל. מאחר שאומר שאבות אבותי נתגדלו כאן, ואדם מן הישוב אינו בא לכאן. על כן הבין שבודאי אין זה אדם כלל. אף-על-פי כן לא עשה לו כלל וקרבו. (הינו שזה האדם היער לא עשה שום רעה לזה שהלך אחרי הבהמות, שהוא בן המלך האמת שנתחלף כנ"ל) ואמר לו: (הינו אדם היער לבן המלך האמת) מה אהך עושה כאן? השיב לו שהוא רודף אחר הבהמות כנ"ל. אמר לו

בבקר הסתפל, וראה והנה הבהמות עומדים סמוכים אצלו! וירד מן האילן והלך לתפסם, וברחו להלן. והלך אחריהם יותר, וברחו יותר. והיו הבהמות מוצאים שם איזה עשבים ועמדו לרעות ולאכל. והיה הולך לתפסם, וברחו. וכן היה הולך אחריהם והם בורחים, הולך אחריהם והם בורחים, עד שבא בתוך עבי היער מאד, שהיה שם חיות שאינם מתיראים מאדם כלל, כי הם רחוקים מן הישוב.

ושוב נעשה לילה. ושמע קול נהמת החיות ונתירא מאד. וירא והנה עומד שם אילן גדול מאד מאד. ועלה על אותו האילן. בבואו על האילן, וירא והנה שוכב שם בן אדם, ונתירא. אך אף על פי כן היה לו לנחמה, מאחר שמצא פאן בן אדם.

ושאלו זה את זה: "מי אהך, בן אדם?" "מי אהך, בן אדם. מאין באת לכאן" ולא היה רצונו לספר לו מה שעבר עליו. והשיב לו: על ידי הבהמות. שהייתי רועה בהמות, ותעו שתי בהמות לכאן, ועל ידי זה באתי לכאן כנ"ל. ושאל הוא את האדם שמצא שם על האילן: מאין באת אהך לכאן? השיב לו: אני באתי לכאן על ידי הסוס. שהייתי רוכב על הסוס, ועמדתי לפוש, והלך הסוס ותעה בתוך היער. והייתי רודף אחריו לתפסו, והוא ברח יותר, עד שבאתי לכאן.

ונתחברו שם יחד שיהיה להם צותא חדא. ודברו ביניהם, שאפלו כשיבואו לישוב, יהיו גם-כן ביחד בצותא חדא. ולנו שם שניהם. ושמעו קול נהמת החיות שהומים ושואגים מאד.

לפנות בקר שמע קול חוכא גדולה מאד מאד, על פני כל היער, שהיתה מתפשטת קול החוכא על כל היער, כי

הָאָדָם הַנִּזְכָּר: חָדַל לָהּ לְרַדֵּף אַחֲרֵי הָעוֹנוֹת! כִּי אֵין זֶה בְּהֵמוֹת כָּלֵל, רַק הָעוֹנוֹת שֶׁלָּהּ הֵם מוֹלִיכִים אוֹתָהּ כָּהֵן. דִּי לָהּ. כִּבְר קַבְלַת אֶת שֶׁלָּהּ, הֵינּוּ הָעֵנֶשׁ שֶׁלָּהּ כִּבְר קַבְלַת, וְעַתָּה חָדַל לָהּ מִלְרַדֵּפָם עוֹד.

בּוֹא עִמִּי וְתִבּוֹא לָמָּה שְׂיֵאוֹת לָהּ וְהִלָּךְ עִמּוֹ. וְנִתְיָרָא לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְשַׁאֲלוֹ. כִּי אָדָם כָּזֶה, פֶּן יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּבְלָעֵנּוּ. (הֵינּוּ שׁוֹהַ הַבֶּן הַמְּלָךְ הָאֲמֵת הִלָּךְ עִם הָאָדָם הַיָּעַר הַזֶּה, וְהָיָה מִתְיָרָא לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְשַׁאֲלֵהוּ אוֹתוֹ דְּבַר, פֶּן יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּבְלָעֵנּוּ. כִּי הִבִּין שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלֵל) וְהִלָּךְ אַחֲרָיו.

בְּתוֹךְ פֶּן פָּגַע אֶת חֲבֵרוֹ שֶׁרָדַף אַחֲרָיו הַסּוֹס כַּנִּזְכָּר. וְתִכְרַף כְּשֶׁרָאָהּוּ רָמַז לוֹ: תִּדְעֵה, שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלֵל, וְלֹא תִשָּׂא וְתִתֵּן עִמּוֹ כָּלֵל. כִּי אֵין זֶה אָדָם כָּלֵל! וְהִלָּךְ מִיָּד וְלַחֲשׁ לוֹ בְּאִזְנוֹ כֹּל זֶה. שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלֵל, וְכוּ' כַּנִּזְכָּר.

וְהִסְתַּמְלַל חֲבִירוֹ, (הֵינּוּ הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס) וַיִּרְא וְהִנֵּה שִׁק עִם לָחֶם עַל כַּתְפוֹ. וְהִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן לוֹ: אַחֲרֵי! זֶה כַּמָּה יָמִים שֶׁלֹּא אֶכְלֵתִי, תֵּן לִי לָחֶם! הַשִּׁיב לוֹ: כָּאֵן בְּמִדְבָּר אֵין מוֹעִיל שׁוּם דְּבַר, כִּי תִי קוֹדֵמִין וְאֲנִי צָרִיף הִלָּחֶם בְּשִׁבְלִי.

וְהִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד: אֲתָן לָהּ מָה שְׂאֲתָן (אֵף בּוֹדֵאִי אֵין מוֹעִיל שׁוּם מֵהָר וּמִתָּן בְּעַד לָחֶם בְּמִדְבָּר) הַשִּׁיב לוֹ: מָה תִתֵּן לִי, כִּי מָה תוּכַל לָתֵת לִי בְּעַד לָחֶם בְּמִדְבָּר. הַשִּׁיב לוֹ: (הֵינּוּ זֶה שֶׁבִקֵּשׁ הִלָּחֶם, שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס, הַשִּׁיב לָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, שֶׁהוּא בֶן הַמְּלָךְ הָאֲמֵת) אֲתָן לָהּ כָּל עֲצָמִי, שְׂאֲמַכֵּר אֶת עֲצָמִי לָהּ בְּעַד לָחֶם.

וְנִתְיָשֵׁב: (הֵינּוּ הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת נִתְיָשֵׁב בְּעֲצָמוֹ) לְקִנּוֹת אָדָם, כִּדֵּאִי לָתֵן לוֹ לָחֶם! וְקִנְיָה אוֹתוֹ לְעַבְד עוֹלָם. וְנִשְׁבַּע לוֹ בְּשִׁבוּעוֹת שְׂיִהְיֶה לוֹ עַבְד עוֹלָם גַּם כְּשִׁיבּוֹאוֹ לְיִשׁוּב, וְהוּא יִתֵּן לוֹ לָחֶם. דִּהֵינּוּ, שְׂיֵאֲכִלוּ יַחַד מִן הַשִּׁק עַד שְׂיִכְלֶה הִלָּחֶם.

וְהִלְכוּ יַחַד אַחֲרֵי הָאָדָם הַיָּעַר הַנִּזְכָּר. וְזֶה הָעַבְד הוֹלֵךְ אַחֲרָיו (הֵינּוּ זֶה הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס שֶׁנִּמְכַּר לְעַבְד לְהָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, הִלָּךְ אַחֲרָיו אַחֲרֵי הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת. וּשְׂנִיָּהֶם הִלְכוּ אַחֲרֵי אָדָם הַיָּעַר) וְעַל יָדֵי זֶה הִקַּל עָלָיו קִצָּת. כְּשֶׁהָיָה צָרִיף לְהַגְבִּיָּה אֵיזָה דְּבַר

אוֹ אֵיזָה עֲנִיָּן אַחֲרָיָהּ מִצְוָה עַל עַבְדּוֹ (הֵינּוּ עַל זֶה הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס שֶׁנִּמְכַּר לוֹ לְעַבְד) שְׂיִגְבִּיָּהּ לוֹ וְשְׂיַעֲשֶׂה לוֹ חֲפָצוֹ.

וְהִלְכוּ יַחַד אַחֲרֵי אָדָם הַיָּעַר הַנִּזְכָּר. וּבָאוּ לְמָקוֹם שֶׁהָיוּ שָׁם נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים וְנִתְפַחַד מְאֹד. וּמִחַמַּת הַפֶּחַד שָׂאֵל אֶת הָאָדָם הַיָּעַר: אֵיךְ נִעְבַר כָּאֵן?! הַשִּׁיב לוֹ. הֲלֹא גַם זֶה יִפְלֵא (אֲלֵא מֵאִי) אֵיךְ תִּכְנַס וְתִבּוֹא לְבֵיתִי?! וְהִרְאָהּוּ אֶת בֵּיתוֹ שֶׁעוֹמֵד בְּאוֹר. וְאֵיךְ תִּכְנַס בְּבֵיתִי?! וְהִלְכוּ עִם הָאָדָם הַיָּעַר הַנִּזְכָּר, וְהָעֵבִיר אוֹתָם בְּשָׁלוֹם. וְהִכְנִיסָם לְבֵיתוֹ וְהֵאֲכִילָם וְהִשְׁקָם. וְהִלָּךְ לוֹ.

וְזֶה (הֵינּוּ בֶן הַמְּלָךְ הָאֲמֵת שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת) הָיָה מְשַׁמֵּשׁ עִם עַבְדּוֹ הַנִּזְכָּר כְּכֹל אֲשֶׁר הָיָה צָרִיף. וְחָרָה לְהָעַבְד מְאֹד, עַל אֲשֶׁר נִמְכַר לְעַבְד בְּשִׁבְלִי שְׂעָה אַחַת שֶׁהָיָה צָרִיף לָחֶם לְאָכֵל. כִּי עַתָּה יֵשׁ לָהֶם מָה לְאָכֵל. וְרַק בְּשִׁבְלִי שְׂעָה אַחַת, יִהְיֶה עַבְד עוֹלָם.

וְהָיָה מִתְאַנַּח וְגוֹנַח: אֵיךְ בָּאתִי לְמַדָּה כָּזוֹ, לְהִיּוֹת עַבְד. שְׂאֵל לוֹ: (הֵינּוּ בֶן הַמְּלָךְ הָאֲמֵת שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס) שְׂאֵל אוֹתוֹ וּבְאֵיזָה גְדֻלָּה הָיִיתָ, שְׂאֲתָה מִתְאַנַּח עַל שְׂבִיבָתָה לְמַדָּה זוֹ? הַשִּׁיב לוֹ וְסַפֵּר לוֹ, אֵיךְ שֶׁהוּא הָיָה מְלָךְ, וְהָיוּ מְרַנְנִים עָלָיו שֶׁנִּחְלַף וְכוּ', כַּנִּזְכָּר. (כִּי בְּאֲמֵת זֶה הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס, הוּא הוּא הַמְּלָךְ הַנִּזְכָּר אֲשֶׁר בְּאֲמֵת הוּא בֶן הַשִּׁפְחָה כַּנִּזְכָּר) וְגִרְשׁ אֶת חֲבֵרוֹ כַּנִּזְכָּר. וּפְעַם אַחַת בָּא עַל דַּעְתּוֹ שֶׁלֹּא טוֹב עֲשֶׂה וְנִתְחַרַט וְכוּ'. וְהָיוּ בָּאִים עָלָיו חֲרָטוֹת תָּמִיד עַל הַמַּעֲשֶׂה הַרְעָה וְהָעוֹלָה הַגְּדוּלָּה שֶׁעָשָׂה נֶגֶד חֲבֵרוֹ.

פְּעַם אַחַת חָלַם לוֹ, שֶׁהִתְקוֹן שָׁלוֹם הוּא, שְׂיִשְׁלִיף אֶת הַמְּלוּכָה, וְיִלָּךְ לְמָקוֹם שֶׁעֵינָיו יִשְׂאוּ אוֹתוֹ, וּבְזֶה יִתְקַן חֲטָאוֹ וְלֹא רָצָה לַעֲשׂוֹת כִּזֹּאת, אֵף הָיוּ מְבַלְבְּלִין אוֹתוֹ תָּמִיד חֲלוּמוֹת הִלְלוּ, שְׂיַעֲשֶׂה כַּנִּזְכָּר, עַד שֶׁנִּגְמַר בְּדַעְתּוֹ, שְׂיַעֲשֶׂה כָּהֵן, וְהִשְׁלִיף אֶת הַמְּלוּכָה, וְהִלָּךְ בְּאֲשֶׁר הִלָּךְ, עַד שֶׁבָּא לְכָאֵן, וְעַתָּה יִהְיֶה עַבְד. וְזֶה שֶׁמַּע אֶת כָּל זֶה וְשִׁתַּק (הֵינּוּ זֶה הַבֶּן מְלָךְ הָאֲמֵת, שֶׁהוּא הָאָדָם שֶׁל הַבְּהֵמוֹת, שֶׁמַּע כָּל זֶה שֶׁסָּפַר לוֹ הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס, שֶׁהוּא עֲכָשׁוֹ עַבְדּוֹ וְשִׁתַּק) וְאָמַר: אֲרָאָה וְאֲתִישֵׁב אֵיךְ לְנַהֵג עִם זֶה.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י"א (3) - מבן מלך ובו שפחה שנתחלפו

- י. את מי פגע בן המלך אמיתי שם?
 אדם, שאבותיו נתגדלו שם ביער
 את שומר היער
 את אביו
- יא. מה ענה לו כשאמר לו בן המלך אמיתי שהוא רודף אחרי הבהמות שלו?
 חדל לך לרדוף אחר הסוס
 חדל לך לרדוף אחרי העוונות
 חדל לך לרדוף אחרי הבהמות
- יב. בעד מה נתן בן המלך אמיתי לחבירו לחם?
 שיהיה לו לעבד עד שיגיעו לשוב
 שיהיה לו לעבד עולם
 שיתן לו הרבה מעות
- יג. היכן היה עומד ביתו של האדם היער?
 על האילן
 באויר
 בשמים
- יד. איך נכנסו לביתו של האדם היער?
 קפצו לשם והגיעו
 אחד עלה על השני
 אדם היער העביר אותם לשם
- טו. מה חרה להעבד כשהגיעו לביתו של האדם היער והאכילם?
 על אשר נמכר לעבד בשביל שעה אחת שהיה צריך לחם
 על זה, שחבירו מצא את הלחם, ולא הוא
 על הסוס שנאבד לו
- טז. מה סיפר העבד לבן המלך אמיתי?
 שהוא היה מלך ומרננים עליו שנחלף, וגירש את חבירו (בן המלך האמיתי)
 שהיה באים עליו חרטות על המעשה שעשה נגד חבירו וחלם שישליך את המלוכה וילך למקום שעניו ישאו
 שתי התשובות נכונות
- יז. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 שלא צריך לרדוף אחרי עבודות קשות
 שצריך להמתין עד שהישועה תגיע
 שאני בן ה_____.

- א. מה עשה בן המלך אמיתי בבוקר כשראה שהבהמות עומדים סמוכים אצלו?
 ירד מן האילן לתפסם וברחו להלן
 תפס אותם וקשר אותם לאילן
 הקה אותם
- ב. את מי מצא בן המלך אמיתי על האילן?
 הסוחר
 בן אדם
 חבירו
- ג. מה ענה בן המלך האמיתי כששאל אותו מאין באת לכאן?
 על ידי הבהמות שתעו
 על ידי הסוס שתעה
 על ידי סוחר אחד
- ד. מה דברו ביניהם?
 שאפילו כשיבואו לשוב יהיו גם כן ביחד
 שאין צורך לרדוף אחרי הבהמות והסוס
 חיזקו אחד את השני
- ה. מה שמעו שם לפנות בוקר ביער?
 קול נהמת החיות
 קול חוכא (צחוק) גדול מאוד
 קול שיר הציפורים
- ו. מה קרה להאילנות מקול החוכא (צחוק)?
 נזדעזעו
 נפלו
 נשברו
- ז. מה ראו שוב כשנעשה יום?
 הבהמות
 הסוס
 שתי התשובות נכונות
- ח. מה עשו?
 ירדו והתחילו לרדוף אחריהם
 בן המלך ירד לבדו לרדוף אחריהם
 בן אדם השני ירד לבדו לרדוף אחריהם
- ט. מי מצא במדבר את השק לחם?
 בן המלך האמיתי
 בן אדם השני שהיה שם
 שתיים יחדיו

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72